

D I X I E

spolek přátel jižanského rocku
confederacy of the friends of southern rock

792 01 Bruntál Czechoslovakia

LYNYRD
SKYNYRD

Back With
A Vengeance!

DIXIE
spolek přátel
jižanského rocku
Bruntál

MOTTO: Být jižanem je dar od Boha.

část druhá

Přátelé,

předkládáme Vám druhou část story o Lynyrd Skynyrd! V tomto díle je zachycen začátek a vývoj této slavné kapely. Vzhledem k nedostatku času a problémům s tiskem zde uvádíme zbytek této story v ucelené podobě. Fotokopie vstupenky potvrzuje, že spolek DIXIE skupinu viděl, slyšel a nikdy nezapomene na její show.

1992
In Concert
**LYNYRD
SKYNYRD**
& special guests

Mittwoch 19.02.'92 20 Uhr
Fürth - Stadthalle

Örtliche Durchführung: Concertbüro Franken
Tourneeleitung: Concertbüro Hänsel GmbH

VORVERKAUF: DM 40,-
zuzüglich Vorverkaufsgebühr, incl. 7% MWSt.

ABENDKASSE: DM 45,-
incl. 7% MWSt.

* 2848

Keine Haftung für Sach- oder Körperschäden. In keinem Fall Anspruch auf Schadenersatz. Rück-
erstattung des Kaufpreises ohne Vorverkaufsgebühr erfolgt nur bei genereller Absage der Ver-
anstaltung über die Vorverkaufsstelle, bei welcher die Karte gekauft wurde, innerhalb von zwei
Wochen nach Konzertdatum. Das Mitnehmen von Flaschen, Dosen, Aufzeichnungs- und Ton-
bandgeräten in den Veranstaltungsort ist untersagt. Bei Zuwiderhandlung Verweis ohne An-
spruch auf Rückerstattung. Beim Verlassen der Halle verliert die Eintrittskarte ihre Gültigkeit.

KEIN SITZPLATZ-ANSPRUCH!

Jádro kapely se zformovalo v roce 1965 v Jacksonville na Floridě, když spolužáci místního gymnázia, Rossington a Collins poznali Ronniego Van Zanta a založili první kapelu "My Backyard".

"Já a Ronnie jsme se seznámili při baseballu," vzpomíná Gary. "Ronnie trefil míčem našeho prvního bubeníka Boba Burnse do hlavy a omráčil ho. Takhle jsme se sešli. Já jsem se učil na kytaru sám - akordy a podobně, když jsem potkal Allena. On se učil takty, jak sám uměl, a to nás dalo dohromady. Každý jsme znali pár písní a tak jsme se učili spolu. Poslouchali jsme desky Yardbirds a učili se jejich figury. Milovali jsme anglické bluesmany - Claptona, Becka a Page. Tam odtud jsme všechno čerpali.

"Od začátku jsme už rozeznávali dvě různé hodnoty, naše kontrasty, ale zároveň se doplňující dva kytarové styly a z toho se pak vyvinuly přirozené tendence pro naši spolupráci."

Collins se soustředoval na staccato, rychle se dostával přes překažku a dovedl se sblížit s Rossingtonovým legatem, pomalým vibrátem, feelingem a ovládnout zpětnou vazbu. A právě to vše se stalo srdcemduší a hlavně soundem Lynyrd Skynyrd. "Snažím se hrát jednoduše", vysvětluje Collins. "Tvrdě jsem pracoval na svém pomalém vibrátu. Zdálo se mi, že všichni hrají zbytečně zbrkle. Méně je pro mě více. Zdá se mi, že pro hodně kytaristů je strašně těžké hrát současnou muziku. Slyším je, jak hrají spoustu not ve velké rychlosti a to se s touto muzikou málokdy slučuje."

Po čas studia na střední škole hráli Gary, Allen a Ronnie v nastupujících kapelách se jmény jako "Wild Cats", "The Dobel 5", "The Pretty Ones" a "The One Percent". Gary se směje: "Ve skutečnosti to byla pořád ta samá kapela, měnili jsme jenom názvy". Jejich repertoár se původně skládal z písní Cream, Led Zeppelin a Hendrixe s několika vloženými vlastními originály. Mezi hráči, kteří těmito prvními sestavami prošli, byl i bubeník Rickey Medlocke, nyní zpěvák a kytarista skupiny "Blackfoot" a basista Larry Junstrom z "38 Special". V roce 1970 vyšli Van Zant, Rossington a Collins ze školy a stali se kapelou Lynyrd Skynyrd. Jméno převzali od Leonarda Skinnera, gymnaziálního profesora, který je celou dobu stíhal za dlouhé vlasy. Ranné vydání Lynyrd Skynyrd obsahuje ještě členy jako Larry Junstrom a Greg Walker na basu a po krátké období Rickey Medlocke a Boba Burnse na bicí.

Od roku 1971 si vzal Lynyrd Skynyrd pod svá křídla management a platil tvrdé dluhy po obvodě "hlubokého jihu" za rozvíjející se unikátní sound kapely. Po čas jejich koncertů se repertoár kapely měnil za originální materiál a manažer Alan Walden, bratr zakladatele Capricorn Records, Phila Waldena, rozhodl, že přišel čas něco z tohoto materiálu natočit. Walden se obrátil na Barry Becketta, hlavu produkční větve pověstné firmy Muscle Shoals (Alabama) Sound Studios, aby vyprodukoval s kapelou několik titulů. Beckett obratem předal pásy, obsahující živé nahrávky čtyř Waldenových svěřenců partnerovi Jimmymu Johnsonovi, kytaristovi legendární Muscle Shoals Rhythm Section a zeptal se ho, zda se podujal jejich produkce. Johnson, který byl ozdobou snímků Arethy

Franklin. Ofise Reddinga. Wilsona Picketta. Percyho Sledge a Paula Simona. Lynyrd Skynyrd vzal.

"Znějí opravdu unikátně", vysvětluje Johnson svojí volbu. "Oblíbil jsem si hned hlubší, rezonující Ronnieho hlas a kytarový sound Garyho a Allena. Byla to opravdová kytarová kapela a já k ní okamžitě našel svůj vztah. Měli taky spoustu dobrých písní".

Během dvou nahrávacím sessions Johnson sestřihal sedmnáct pásoů, obsahujících přibližně vše, co by se mohlo eventuálně objevit na prvním albu kapely. Po čas první nahrávací frekvence, na které se vyprodukovalo jedenáct titulů, se kapela skládala z těchto členů - Ronnie Van Yant, Gary Rossington, Allen Collins, basista Grog Walker a bubeník Rickey Medlocke. Při druhé frekvenci byl už Rick Medlocke pryč a jako bubeník se vrátil Bob Burns. Pianové party byly suplovány technikem skupiny, kterým nebyl nikdo jiný než Billy Powell, který se později stal plnohodnotným členem kapely. Protože kapela nebyla schopna zajistit si pro tento vyprodukovaný materiál nahrávací kontrakt, devět z těchto písní vyšlo na desce až rok po letecké havárii a to na desce "Skynyrd s First and..Last".

Krátce po tom, co bylo toto nahrávání uzavřeno, opustil kapelu Walker, aby se připojil k Medlockovým "Blackfoot" a jako basista byl naverbován další obyvatel Jacksonville, Leon Wilkeson. Tehdy jako dvacetiletý hrál už šest až sedm let v řadě kapel včetně Collegiates, která byla reprezentována Ronnieho mladším bratrem Donniem, zakládajícím členem "38 Special".

"V čase, kdy jsem hrál s Collegiates, jsem nepoužíval ještě basskytaru", připouští Wilkeson, "a suploval jsem to hrou na spodní kytarové struny, za což jsem zde byl zle pokárán. Potom jsem tedy šel a koupil jsem si lacinou japonskou basskytaru a zesilovač Ampeg B-12 Portaflex a k němu reversní bednu".

Wilkesonova rytmicky nápaditá basová linka přidala kapele spodky a to vedlo ostatní muzikanty k tomu, že o Leonovi vždycky referovali jako o čtvrtém kytaristovi Lynyrd Skynyrd. "Vždycky jsem byl nejvíc pod vlivem Mc Cartneyho," říká Leon. "On byl mistr toho, o čem jsem si myslel, že bych měl u Lynyrd Skynyrd hrát já a čemu já říkám" umění složitě jednoduchosti". Co se mě dotýkalo, pro mě byli Paul a Ringo největší rytmickou sekcí celého rock and rollu. Ještě před tím, než jsem vůbec začal hrát na basu, měl jsem obrovskou zálibu v Paulových partech.

V říjnu roku 1972, pouhých šest měsíců po tom, co se Leon k Lynyrd Skynyrd připojil, dostal strach a odešel. Sám to vysvětluje: "Odešel jsem, protože jsem cítil, že to všechno dojde strašně daleko a já jsem se na to necítil připraven. Neměl jsem pochyb o tom, že to kapela dotáhne velmi vysoko, ale já byl hrozně mladý a potřeboval jsem dříť a teprve poznat, jak těžké to všechno je. Vzalo to ovšem dobrý obrat, protože to do kapely

přivedlo Eda Kinga". Ed King, na rozdíl od zbytku kapely, nebyl z hlubokého jihu, ale z jižní Kalifornie a začal hrát na kytaru v surfových kapelách už kolem roku 1960. On říkal: "Moje oblíbené kapely byly "Astronauts" a "Dick Dale and the Deltones". Než přišli Beatles, byl jsem spokojený s učením surfových témat. Někdo mi dal akordové značky k písním Beatles a z toho jsem se naučil nejvíc. Když jsem zvládl akordy, najednou se přede mnou otevřelo i hraní sóla. Řekl jsem si, že nebudu dobrý, dokud nezvládnou hmaty po celém hmatníku, protože pak se dají budovat sóla v různých polohách. Studováním Beatles a jejich témat se pro mě otevřely úplně nové obzory".

Od roku 1967 hrál King s psychedelickou kapelou "The Sixpence". On a varhaník psali a nahrávali orchestrálky, které jejich manažer posílal textařům s prosbou o jejich otextování. Výsledkem byl nesmysl s příznačným názvem "Incense and Peppermints". Když chtěli vydat singl, zjistili, že dvě různé skupiny se jmenují téměř stejně jako oni a že v nedávné době vydaly také singly. Název byl rychle změněn na "Strawberry Alarm Clock" a osm týdnů nato měla kapela v rukou svůj první singlový hit. Ačkoli vydali několik dalších singlů, pouze singl "Tomorrow" se dostal do Top 30. To bylo po čas křižování jihu se Strawberry Alarm Clock, kdy King na jaře 1970 poprvé uslyšel Lynyrd Skynyrd.

"Oni byli naše předkapela pro pár kšeftů, které jsme hráli na vysokoškolských kolejích", říká King. "Tehdy dělali věci převzaté většinou od Hendrixe a Led Zeppelin, nebo Cream. Měli ovšem i několik svých věcí. Způsob, jakým dělali věci převzaté, mě nezajímal, ale jejich původní věci zněly senzačně. Obrovský dojem na mě udělal Ronnie. Byl neskutečný". Když turné skončilo, King se vrátil do Kalifornie, ale zůstal s Ronniem v kontaktu. Na konci roku 1971, když byl Strawberry Alarm Clock rozpuštěn, vydal se Ed na jih. "Hlavní důvod, proč jsem se pohnul, byla smrt Douanne Allmana. Pro mě byl a pořád je nejlepším elektrickým kytaristou všech dob. Nikdo se mu nedokázal přiblížit. Ve své mladický mysl jsem si říkal, jak by to bylo senzační, kdybych mohl eventuálně zaujmout jeho místo, takže jsem se pohnul co nejbližší k prameni."

King tehdy pracoval v Severní Karolině s jednou barovou kapelou, když se v listopadu roku 1972 ozval Ronnie s úmyslem získat ho jako basistu. "Já tehdy auto neměl, tak museli přijet oni za mnou", vysvětluje Ed. Krátce na to přišel velký break kapely. Po čas svého koncertu v dnes už nefungujícím Funocchie (noční klub v Atlantě), byli sledováni Al Kooperem, zakládajícím členem kapel Blues Project a Blood, Sweat and Tears. Kooper zde byl na turné s Badfinger a hledal pro novou značku firmy MCA, nazývanou "Zvuky Jihu", nové tváře. Kooper Lynyrd Skynyrd vzal a vyhradil si zároveň vyprodukování jejich první LP desky "Pronounced Leh-ners Skid-nerd". Uskutečnilo se to v srpnu roku 1973 a album obsahovalo několik drahokamů z budoucí klenotnice kapely, včetně "Free Bird", "I aint the One", "Simple

Man" a "Gimme Three Steps". "Free Bird" byl vydán i na singlu, který vystoupil na 19. příčce žebříčku a představil tak Lynyrd Skynyrd i celostátně.

Album "Pronounced" bylo nahráno šestičlenou sestavou s Garyho a Allenovými vrstvenými kytarovými party. Bylo však steží dokončeno, protože po týdnu natáčení šel Ronnie za Edem (ten se měl naučit a nahrát všechny Leonovy basové party), vzal ho kolem ramen a informoval ho o tom, že je nejhorším hráčem na basskytaru, jakého v životě viděl. Ronnie Edovi řekl, že chtějí přesvědčit k návratu Leona a Ed že by mohl přesedlat na kytaru a oživit zdvojením kytarové party na scéně. Wilkeson se právě připojil ke skupině, která si říkala "Running Easy". Přišel sem před dvěma týdny spolu s kytaristou Randallem Hallem, ale s návratem k Lynyrd Skynyrd rychle a ochotně souhlasil. Tím se z Lynyrd Skynyrd konečně stal tříkytarový band.

"Všichni jsme se shodli, že to bude senzační, mít v kapele tři kytary", říká Gary. "Bylo tím pádem snadnější hrát na koncertech věci tak, jak byly natočeny ve studiu. Byli jsme si vědomi, že kapely jako Buffalo Springfield a Moby Grape to dělaly už dříve, ale my jsme tím nechtěli nikoho kopírovat. Bylo to zábavné, rozebírat muziku do detailů, aby pak mohla být integrovanější. Viděl jsem hodně tříkytarových kapel, kde ovšem člověk nerozuměl ničemu. Jejich sóla byla jenom rachot a zmatek".

Kingova kytara vnesla do kapely nový rozměr. Ed byl rytmicky nesmírně fundovaný hráč, plně soustředěný na svěřené úkoly, člověk, který pečetil figury a dával této hudbě svaly. Přinesl do kapely také svůj skladatelský talent. První téma, které pro tři kytary napsal, bylo "Sweet Home Alabama", které vyneslo Lynyrd Skynyrd do Top 10 singlů.

Jeden z těch, na kterého udělala první LP Lynyrd Skynyrd velký dojem, byl i kytarista anglické skupiny WHO, Pete Townshend, autor tak slavné opery jakou je Tommy, a pozval kapelu k zahájení Quadrophenia Tour 1973 skupiny Who. Při prvním koncertě šli fanouškové Who blíže k pódiu a zájem o Lynyrd Skynyrd se viditelně zvětšoval. "Myslím, že Pete Townshend hledal nějakou velmi energickou jižanskou kapelu, která by s Who trochu korespondovala a při tom se svou hudbou lišila, "upřesňuje Rossington. "Nehráli jsme ty dlouhé, rozplizlé písně jako oni a přesto si nás jejich obecenstvo zamilovalo. To turné nám velmi pomohlo a my jsme s těmi kluky od Who stále velcí přátelé." Toto turné jim také přineslo změnu managementu ve formě Petera Rudge, jehož klienty byli ve Státech také Who a Rolling Stones.

Následující LP deska "Second Helping" vyšla v dubnu roku 1974. Po vystupňovaném úspěchu následoval i průlom s písní "Sweet Home Alabama". Byla to odpověď na nenávislnou píseň "Southern Man", kterou chtěl Neil Young charakterizovat prototyp jižanského muže.

Deska se rychle stala zlatou a vyhnala i předcházející desku "Pronouced" do stejné pozice. Taky obsahovala několik písní, které se staly tahouny živých vystoupení. Byly to zejména písně "The Needle and The Spoon", přidrzlá "Workin for MCA" a jejich moderní verze písně J.J.Calea "Call me The Breeze". Toho léta byli Lynyrd Skynyrd potvrzení do statutu superhvězd a stali se jedním z amerických koncertních trháků. Hnání nemilosrdným tempem koncertů, dosahovali v psaní svých písní a textů ostří břitvy.

Proces psaní nových písní, to byla u Lynyrd Skynyrd těsná spolupráce mezi Ronnie Van Zantem a všemi třemi kytaristy, buď zvlášť, nebo dohromady.

"Slyšel jsem nedávno v rádiu staré interview s Ronniem, kde popisoval, jak kapela psala písně", říká Ed. "On říká: kapela psala celou muziku, já psal jen texty, což je nejlehčí věc na světě." Pro něj, tuším, byla. Obvyčně někdo z kluků přinesl nějaký riff jako třeba dú-dů-dud (začáteční figura písně Sweet Home Alabama) a zahráli to, nebo mu to zazpívali. Když se mu forma líbila a byl si tím jistý, začal ze sebe chrlit text. Tak nás inspiroval a my se zase pohnuli dál. Nikdy si nic nezapsal! Psal texty s ohledem na formu písně a když jsme formu zapoměli, Ronnie zapoměl text i písně. Pracoval velmi rychle. Sweet Home Alabama jsme měli hotovou asi za půl hodiny. To byl tak limit jeho trpělivosti. Když se do toho nemohl dostat, raději šel hned od toho. Rád bych měl jednou všechny tyhle nedodělané písně zpátky. Myslím, že takhle se vyhodil slušný materiál na takové tři-čtyři LP desky. Některá z těchto témat byla dokončena částí naší sestavy, ale natočena nebyla nikdy. Leon a já jsme jich pár hráli v současném soundu, třeba "Old Friends", nebo "I'm sorry". Hudbu od některých znám, ale na texty si nemůžeme vzpomenout. A víte proč se ztratily? Protože Leon odešel a já ho nahradil. Při každé personální změně se ztrácí písně a nahrazují se novými. Takhle se to praktikuje. Dělali jsme denně jednu píseň. Druhý den jsme to analyzovali, a když jsme to shledali jako dobré, tak jsme to dodělali. Když to dobré nebylo, zahodili jsme to a složili jsme něco dalšího. I když nám "Sweet Home Alabama" trvala půl hodiny, další dva dny se to potom dodělávalo."

"Stačilo, že jsem přišel s nápadem tak na jednu, dvě sloky a on udělal slova", říká Gary. "Nebo přišel ze sprchy - a on toho složil hodně ve sprše - a povídá: poslechni si tohle - a začal zpívat. Tak jsem zahrál, to co on mi předzpíval a dodělali jsme to. Allen i já jsme s ním takhle pracovali".

Někdy základní melodie a struktura písně nedala žádnou práci - proces tvoření kytarových partů doslova hýřil nápady. "Když jsem napsal píseň", říká Ed, "nejdřív jsem jí dodělával s piánem, bicími a basou. Nechtěl jsem nechat ostatní tápat, dokud jsem

nenaznačil rytmiku. Pak jsme dělali na rytmizaci vokálu. Nakonec přišla sóla. Nejpyšnější jsme byli vždycky na rytmické party. Pro mě bylo vždycky nejdůležitější dát dohromady rytmickou sekci s dominantou Ronnieho zpěvu".

Rossington s Kingem souhlasí: "Rytmici byli vždy na svém místě obzvláště s Edem Kingem. On je jeden z nejrytmičtějších hráčů na světě. Nejzábavnější práce s třemi kytarami je práce na rytmických partech a jejich vzájemném přizpůsobování. Každý si napsal svůj vlastní part a pak teprve začali kytaristi pracovat společně a uzavřeli to. V podstatě to znamenalo, že tři z nás mohli sedět u svých aparátů a trávit hodiny zkoušením rytmů a harmonií." Leon dostal při zkoušení stejnou volnost pro pohyb basové linky. "Přehrával jsem si to pořád dokola, dokud se to neusadilo", říká Leon. "Když někdo kývnul na souhlas, tak to bylo hotové. Každý tady měl svůj prostor, aby mohl něco vytvořit, což byl vlastně jediný a správný způsob práce, který mi vyhovoval."

Podle Garyho, kdokoli napsal píseň, mohl diktovat způsob, jak to dát dohromady, ačkoli on, Ronnie a Allen, měli obvykle poslední slovo. Allman Brothers zkoušeli své věci uvolněně a dotvářeli je až při koncertech - Lynyrd Skynyrd zkoušeli své věci ranžma byla vystavěna s prostorem pro extra chorusy. Prostor pro sólo dostal ten, kdo byl pro ten který styl nejvhodnější.

"Někdy jsem napsal něco, kde jsem byl rozhodnut si zahrát sólo sám, ale většinou jsem se ho vzdal ve prospěch toho, kdo ho zahrál líp a stylověji. V mnoha věcech, které jsem napsal já, hráli sólo ostatní. Většinou jsme na deskách sólovali já a Allen. Ed a Steve hráli ve svých písních."

Podle Eda probíhal proces nahrávání podobně jako systém zkoušení. Začínalo se rytmickou sekci a hlasy se pak vrstvily k vrcholu vstříc vokálu. Sóla a Ronnieho zpěv přišly na konec. Pakliže Ronnie do toho vstoupil a řekl, že je připraven natáčet, všechno se zastavilo a Ronnie udělal svůj part.

V roce 1975 vyšla deska "Nuthin Fancy", obsahující píseň "Saturday Night Special". Singl z ní se dostal v Top 10 Billboardu na 9. příčce. Desku zahajuje bubeník Artimus Fyle, jako náhrada za Boba Burnse, který neudržel tempo a nedokázal udržet v mezích své problémy s alkoholem a drogami a stal se proto pro kapelu problémovým členem. V roce 1975 také přišla Turture Tour, která udržela kapelu na cestách celý rok. Přinesla zprávy o opileckých bitkách uvnitř kapely, managementu i techniky. Uprostřed turné Ed King demonstrativně odchází.

"Jednou po kšeftě jsme vstali a on byl pryč," říká Gary. "Prostě nás vyvěsil. Měli jsme ten večer kšeft a tak jsme se snažili s Allenem rozdělit si nějak party. Za pár dní jsme to dali dohromady, ale dalo to práci."

"Se způsobem, kterým jsem je opustil, se pyšnit nemůžu," říká Ed." ale jsem rád, že jsem to udělal. Měl jsem problémy s

managmentem a v kapele byly vnitřní konflikty, s kterými jsem si neuměl poradit. Musím připustit, že jsem měl potíže i s drogami. Procházel jsem různými obdobími, po tom, co jsem odešel, protože hraní mi strašně scházelo, zrovna tak jako tvůrčí práce s kapelou. Jeden z důvodů proč jsem odešel, byl taky ten, že se v kapele přestalo pracovat a jenom se jezdilo a jezdilo. Mě to připadalo jako svíčka, která hoří na obou koncích. Ale přece jen bylo těžké pro mě odejít. Jak můžeš odejít od něčeho, co jsi dvanáct let budoval? Naděláš spoustu peněz a publicity, ale najednou zjistíš, že nenávidíš každou minutu proto, že to není všechno tak, jak jsi chtěl. Byli jsme jedna velká, šťastná rodina i s bedňáky, prostě se všema, až do toho vstoupil managment a snažil se to rozbit. Když kapela držela pohromadě, byla i o to úspěšnější a proto mě ty změny tolik bolely." S "Nuthin Fancy" taky skončila Al Kooperova produkce a poněkud bouřlivě i jeho pracovní vztah s kapelou. Jeho autografické prosazování vlastní vůle většinou kapely nesedělo. "Hráli jsme pro Al Koopera píseň "Simple Man" na LP "Pronouced". Tu píseň on nenáviděl, "vysvětluje Ed. On prohlásil, že nás to natočit nenechá. Ronnie ho vyprovodil dozadu na parkoviště a řekl mu, ať sedne do auta a vypadne, nebo co. My jsme si pak začali dělat píseň "Simple Man" pro sebe. Kooper přišel později a přidal k tomu varhany. To je zrovna jedna z mých oblíbených písní od Lynyrd Skynyrd. Navzdory těmto zvláštnostem pořád věřím, že Kooper měl podstatnou zásluhu o úspěch kapely. Doufám, že to ostatní kluci z kapely uznají. Myslím, že většina špatných pocitů a dojmů pramení z toho, že on byl Yankee ze severu. Já jsem si ho vážil. Uměl kapelu ve studiu smíchat a měl vždycky spoustu dobrých podnětů."

Ze svého pohledu si není Gary jistý mírou Kooperova vlivu: "Pomohl nám v různých způsobech práce, které nás naučil. Dostal nás tam, kde jsme byli. Ale jak jen jsme mohli, posílali jsme ho ze studia pryč. Al byl náš úplně první producent a chtěl naší muziku změnit. Přeli jsme se s ním denně, ale pak jsme to začali dělat úplně po svém. Stejně jsem ho měl rád. Byl to kamarád a opravdu nám pomohl. Pokud se týká produkce, myslím, že jsme se stejně vždycky produkovali sami."

Po Kingově odchodu pokračovali skoro dva další roky jako dvoukytarová kapela. Mezitím pokračovali svým pověstným vražedným tempem v koncertní činnosti. Ke konci roku 1975 se rozhodli, že si udělají trochu času a natočí s novým producentem Tomem Dowdem píseň, "Gimme back my Bullets". Vedle titulní písně z nové desky, která vypráví o kulkách, které by měly sestřelovat rychlokvašené hity z popových žebříčků, byl tady opravdu významný materiál i když kytarový zvuk tady trochu utrpěl. Na začátku roku 1976, dívčí doprovodný sbor "Honkettes", sestávající se z Cassie Gaines, Leslie Hawkins a Jo Billingsley se stal součástí programu Lynyrd Skynyrd. Návštěvy jejich koncertů byly čím dál, tím větší, ale momentální stav v kapele nebyl nejlepší a tvůrčí ostří bylo

značně otupělé neustálým koncertováním. Byla to nemilosrdná dřina a poptávka po jejich produkci byla pořád obrovská.

V červnu roku 1976 se Lynyrd Skynyrd vrátili k tříkytarovému náporu. To když se ke kapele připojil Steve Gaines. Gaines byl se svou kapelou Crowdaddy zrovna v Kansas City, kde byli na turné a zašel při koncertě Lynyrd Skynyrd do zákulisí aby pozdravil svou sestru Cassie, která zde pracovala ve sboru. "Když přišel poslal svoji ségru, aby se nás zeptala, jestli by si nemohl jednu píseň stříhnout s námi", vzpomíná Gary. "My jsme si hned spočítali, že je to nějaký blb, který neumí hrát, ale ona nás přesvědčila, že se ho přece nemůže rovnou zeptat, jestli je tak dobrý jako my. Rozhodli jsme se, že ho jednu pecku necháme zahrát a to "I for Texas". Než přišel na podium hrát, vůbec jsme se s ním vlastně nesetkali. To byla píseň, kde jsme s Allenem měli hodně sóla a Steve přišel a hrál bottleneckem slide, aby se to odlišilo. Opravdu jsme to takhle slušně zvládli. Po koncertě jsme se s ním konečně seznámili a nezbývalo, než mu říct: Ty půjdeš hrát s námi! Ještě ten večer opustil svoji kapelu a připojil se k nám." Gaines, který shodou okolností tenkrát slavil svoje narozeniny jako jeho předchůdce Ed King (14.září 1949), přinesl do kapely opět tvůrčí energii a chuť k hraní. Hrál na Gibsona Les Paula a Fendera Stratocastera a skvěle dokázal vyplnit prostor stejně jako Ed King a ještě vyzařoval obrovské nadšení, které nakazilo každého, zejména Rossingtona a Collinse.

"Dostali jsme najednou za krk záplavu inspirace, protože on výborně spolupracoval a to nás hecovalo", říká Gary. "Majíc třetí kytaru, bylo zase veselo, protože on hrál s velkou energií. Steve byl jeden z těch kluků, kteří pobíhají celý den s kytarou na krku. I když byl doma, a koukal na televizi, pořád třímal kytaru a něco cvičil a pidlikal."

Dva týdny po tom,co přišel Gaines, nahráli Lynyrd Skynyrd svoje první živé dvojalbum nazvané "One more from Road", které okamžitě zaujme intenzitou jejich pódiové show. Bylo natočeno ve Fof Theatre v Atlantě (Georgia) v třídenním sledu a obsahuje čtrnáct standartních čísel z jejich repertoáru, která tímto způsobem zazvonila v jejich kase ještě jednou. Živá verze písně Free Bird trvající 11 minut a 30 vteřin byla vydána i na singlu, který se dostal na 38.místo hitparády z ledna 1977. Album "One more from the Road",bylo před několika lety potvrzeno jako trojnásobně platinové. Podle Garyho, Gaines byl v té době takový nováček, že v době natáčení desky ještě některé písně vůbec neznal a tak v některých místech stahoval zvuk kytary a hrál jen tam, kde znal bezpečně všechny akordy. Na desce je také slyšet Ronnieho jak Steva uvádí a představuje jako nového člena kapely.

V roce 1976 byla také nahrána živá deska s názvem "Live in Cardiff - U.K. Wales", která je dokumentem jejich činnosti v Evropě a patří dnes ke sběratelským kuriozitám. V té době si dva novináři, spolupracující s britským hudebním časopisem Sounds, předsevzali,

že udělají exkluzivní interview s touto tehdy již světově proslulou kapelou. Oba novináři - John Ingham a Kate Simon byli sice o kapele dostatečně informováni, ale přesto pro ně bylo toto setkání víceméně šokem i když byli zvyklí stýkat se při své novinářské činnosti i s rockery nejtvrďšího ražení.

Novinářka Kate Simon na to vzpomíná: "Matka mě vždycky varovala před lidmi, kteří pijou už před čtrnáctou hodinou. Radila mi, abych na party, které se účastním s díky, přijala první sklenku a tu si pak stále nosila s sebou a bedlivě ji střežila před rozdychtěnými dolévači. Kdyby mě teď tak viděla jak se bavím s lidmi, kteří si dávají svůj první drink už před polednem. Chudák moje anglická maminka."

Katka neporozuměla jemnosti alkoholické shovívavosti, tak jak ji chápou Američané, nechápala, co jsou to šroubováky typu Bloody Mary, Jack Daniels nebo Heineken. Nebyly to návykové dávky z medicínálního hlediska, ale stará pravda, že nejlepší a nejčistší cesta jak se vyléčit z kocoviny, je dát si dalšího panáka. Svatá nevinosti! Lynyrd Skynyrd jsou v oblastech alkoholu velmi zkušení. Ronnie a Gary ztrestají každý den dvě půllitrovky whisky. Ronnie skotskou whisky velmi neuznává, proto ho Kate hodnotí jako nejupřímnějšího ze všech kluků. Stranou u piána sedí odborník na slovo vzatý - Billy Powell, který na pohled působí jako odborný vyklápeč svého oblíbeného bourbonu, nebo brandy, vždycky dolitého a vždycky s něčím na zapití. Je vidět, že tihle hoši nejsou zvyklí mařit čas.

Byl čtvrtelní večer v Glasgow - jediný volný večer jejich uragánového turné po Anglii. K večerní tabuli spolu s Lynyrd Skynyrd zasedli i Steve a Billy Gibbonsové, takto majitelé a provozovatelé Steve Gibbons Bandu, který na tomto turné spolupůsobí. Využívají volného večera a vyprávějí si navzájem své životní osudy a ukazují si fotografie manželek a dětí. Neustranný pozorovatel však vidí, že se octl ve společnosti vyzrálých pijáků. Mihnou se tady i Billy Connolly a Mike Mc Gear - bratr Paula Mc Cartneye, kteří tady natáčeli své televizní show. Ti ale brzy odpadají. Mejdán se pak přesouvá do vedlejšího baru Albany, který nikdy nezavírá. Místní přátelé a fandové se ke skupině připojují a vítají je písní "All you kinky people none of you want to have a sing-song". Zajímavé je, že minulý týden tady byl Woody Herman se svými lidmi a to se místním moc zpívat nechtělo. Je tady člověk, který všechno organizuje, baví společnost a vůbec působí jako apoštol alkoholu. Je to muž jménem Watson - to je zřejmě jeho přezdívka, pracuje u kapely "Tommy and the Bijoux" a je tady inkognito se Steve Gibbons Bandem, protože Tomy vyhlásil dovolenou, ale pan Watson potřebuje peníze na trochu toho sedmiprocentního roztoku. Teď křičí: Tak kdo z Vás umí zpívat? a sundává si sako a objednává čtyři lahve šampaňského.

Po jeho levici okamžitě zasedá Ronnie Van Zant a Steve Gibbons a

oba na něj hledí velmi pobaveně. První láhev sektu okamžitě mizí a Watson už přemýšlí o posteli, když tu přichází se svým dárkem pan "hotel" a přináší otevřenou láhev Don Perignon v ceně patnácti liber. Náš skotský přítel Watson chvíli strašlivě zívá a pak začne neočekávaně tančit po stolech.

Mike Mc Gear vypráví basovému čaroději Leonu Wilkesonovi o Penny Lane a říká: Moji přátelé o tom před pár léty napsali píseň. Pak vytahuje z náprsní tašky fotky a chlubí se svými známostmi s rock and rollovou smetánkou. Tyhle typy se našim přátelům moc nelíbí. Tady je Billy Fury, ale vypadá spíš jako Eddie Cochran, prostě jsou si všichni strašně podobní. Pane Bože, Adam Faith vypadá jako kuželka a Gene Vincent se zase tváří rutinovaně a profesionálně mlsně. Jsou tu taky Joe Brown a Marty Wilde - Miku jiný fotky tam nemáš? Když se po šesté láhvi sektu objevila i desátá, vypadalo to že už je toho dost. Přestalo i zpívání.

Na druhý den v pátek jsou Laceyho narozeniny. Lacey je Ronnieho otec, který se poprvé vydal s kapelou na turné. Je mu právě 61 let. Sedí úplně zastrčený v rohu a myslí asi na domov. Jeho zásadní hesla jsou: "Půjdeš tam z nudy a tam se nudy zbavíš - nebo - před druhou hodinou ještě není tak pozdě, ale ve dvě už je příliš pozdě".

Páteční odpoledne strávil Lacey popíjením v Canadian klubu, kde obhlížel glasgowské krasavice, obyčlivě servírky. Sám to komentuje: "Ty krásný černý uniformy a ty bílý ozdoby přes sukně - chlapani, až mě z toho bolejí voči". Lynyrd Skynyrd tady udělali na místní obyvatele výborný dojem jako praví synové Jihu. I když jejich rodné město Jacksonville na Floridě nepatří k hlubokému jihu jako Alabama nebo Georgia, všichni chlapani se cítí být pravými jižany. Jsou velmi zdvořilí a aplaudují po každém kousku místního jazzového comba. Připíjejí si s ostatními hosty v klubu. Jejich přízvuk je protažený a příchut' jejich slov a vět je pro Angličany zábavná.

Jsou jedna z mála amerických kapel, která pochází z chudých, dělnických poměrů a zde v Anglii se vzhledem od svých diváků vůbec neliší. A navíc hrají úžasnou muziku.

Atmosféra v jejich šatně před koncertem, to je pokračování mejdanu, jenže v jiné místnosti. Kapela se vlastně na vystoupení ani moc nepřevléká, zato tři dámy ze sboru berou své převleky jako pomstu.

Leslie je celá v bílém, Cassy, která strávila teď šest měsíců v Santa Fé a rok v Mexiku, dává přednost semiši v barvě tyrkysu, zatímco Joe je určitě v povznesené náladě a la Billie Holiday - prsteny s tyrkysu na každém prstě, bohaté boa a ve vlasech peří. Ta jde k Ronniemu a vyzývavě mu říká: "Myslíš, že už jsme dostatečně převlečené?" Ronnie si ji celou změří a ušklíbne se. Vypadá dost užasle. Ta holka totiž vyhlíží báječně. Ronnie říká: "No jestli se v tom cítíš pohodlně, tak se to líbí i mně." Ronnie

má na sobě zaplátované jeansy a tričko s vlajkou Konfederace. Na to má sako z vybledlého kepru, zaplátované vlajkami - na zádech výšivka obrovského slunce v dešti a tyrkysového orla s nápisem Rolling Stones. Děvčata jsou pro kapelu nový přírůstek, Ronnie je na ně hrozně háklivý. Má strach se na ně při koncertě podívat, aby ho nerozesmály.

Trevor Burton, basista Steve Gibbons Bandu, se přiřítíl s dobrými zprávami z přední linie. Má na sobě tričko s Hendrixem. Říká: "Tihle lidi jsou tady, aby se podívali na jedinou kapelu. My přišli na scénu a v ten moment jsme je ztratili." Pak najednou přichází rituál. Výměna triček! Hendrix, ještě mokrý z té dřiny se usazuje na Ronniem. Ten k tomu říká: "To byl jeden z mých hrdinů".

Po koncertě mejdan pokračuje. Někteří odcházejí, jiní zůstávají. Pan Watson žoviálně oceňuje Garyho Rossingtona, který podle něj rozvíjí styl Gregga Allmana a začíná ho už i zastiňovat. (Gregg Allman je ovšem varhaník). Pak přichází nato, že Gary je kromě Erica Claptona jediný člověk, který dokáže udělat zvuk jako mají Free a rozhoduje se, že o tom bude okamžitě informovat Paula Kossoffa.

Laceyho narozeniny, to byla velká událost a velmi hlučná záležitost. Watson tančí s Leonem Wilkesonem na stole pas-de-deux, šampaňské neustále proudí a podávají se rozličné toasty, prostě skromná rodinná záležitost. Po čas "Happy Birthday" vstává Artimus Pyle a vyvolává přípitek: "Na muže, který toto všechno umožnil", zatímco užaslý Lacey pozoruje dění kolem. Právě on v dobách, kdy kapela byla ještě ve velmi ranném stadiu, poskytl hochům značnou podporu. Jenže Lacey tyto své zásluhy většinou podceňuje.

Sám k tomu říká: "Uděláš něco pro partu lidí a pak se o tom pořád mluví a poplácávají tě za to - proč? Když něco děláš pro rodinu, jde to ze srdce a ne z peněženky."

On a Ronnie jsou k sobě pevně připoutání. Když se Ronnie občas vrátí ze zájezdu, okamžitě se sejde celá rodina. Ronnieho mladší bratr Donny působí jako zpěvák v kapele "38 Special" a další bratr Johnny taky zpívá se svojí kapelou.

Taky obě sestry Van Zantovy zpívají. Lacey hrával a zpíval ve čtyřicátých letech, pak zvažil svoje možnosti a nechal toho. Často si pak vyčítal, že se muziky nedržel. Je řidič nákladáku, ačkoli teď už moc nedělá. Kate se ho ptá, jestli rozuměl šoféřské hantýrce ve filmu "Konvoj", "Ále jó!" odpovídá Lacey.

Prostor pro oslavu je ovšem střežen s důkladností a ostražitostí gestapa. Všichni se chovají značně entuziasticky, nejvíce Billy Gibbons, který už zneškodnil šest lahví sektu. Party se pomalu uzavírá, protože druhý den odjíždí kapelový autobus v půl jedenácté na další koncert.

Druhý den v autobuse: "Co ti je? Ale, tu čtrnáctou flašku jsme už neměli pít." Watson si vykračuje po délce autobusem odpočatý na těle i na duchu. Jeho morálku dal dohromady zřejmě jeho dvouletý

syn, když se ho po ránu zeptal, jak se mu daří. Leon Wilkeson vstává taky a prohlašuje se vůdcem celého turné a hudebním koordinátorem. Ostatní spí, nebo se kochají severánskou krajinou. Během oběda v jakési vesničce si Artimus Pyle zakupuje tlusté vlněné ponožky, které jsou podle slov ostatních, pro něj tak typické, jako nic na světě. Se svou hřívou tu působí jako jedna z vizí Williama Blakea. Watson zatím objevil v hospůdce muže, který příští den bude slavit své šedesátiny a má v úmyslu vypít s ním 60 pint piva.

Překulilo se poledne. Lacey pozoruje aktivitu kapely s vykulenýma očima a s uspokojením říká: "Jó, turné, to je výchova." Leon poslouchá vzadu kazetu s novou deskou Steve Gibbons Bandu a Artimus komentuje akordové postupy, které náhle vyrážejí z "Tupelo Mississippi Flash". Říká: "Nechápu, jak se vám tohleto povedlo - nechte to hrát dál." Gibbonsové si stěžují: "Víš, problém téhle naší sestavy je, že spolu neumíme jamovat." Leon to komentuje: "Jediný způsob, jak se něco naučit, znamená hrát s různými lidmi. Jinak úplně vyschneš."

Všichni okolní posluchači s ním živě souhlasí. Přední polovina autobusu spí. Je to už potřeba. Za dva týdny začínají Lynyrd Skynyrd svoje čtyřměsíční americké turné. Je to přes sto koncertů. A čtyři měsíce, to je jen sto dvacet dní...

Takhle viděla vyděšená anglická novinářka několik dnů slavné kapely. Když si představila, že rok má 365 takových dní, bylo jí z toho mdlo. Člověk se jí vůbec nemůže divit.

Po návratu do Států, začala kapela zase rozjíždět svůj obvyklý a zavedený byznys. S příchodem Gainese nastaly změny. On s sebou přinesl do kapely jenom svou vibrující energii a nádherné kytary do inventáře, ale taky svůj skladatelský talent. Šesté album kapely "Street Survivors" rekapituluje sílu a svěžest ranných desek a signalizuje obnovu vitality skupiny. Celá polovina z osmi písní byla napsána nebo spoluvytvořena právě Stevem Gainsem, včetně "I know a little" a "You got that Right". Gary a Ronnie přispěli písní "What's your Name", dalším pomníkem groupies - mladým dámám, provázejícím kapelu, která se dostala se svým singlem na 13. místo v hitparádě. Nejvyžadovanější písní z této desky byla ovšem balada "That Smell", pronásledovaná Colinsova a Van Zantova kompozice, přiznávající, že se andělé temnot vznášejí nad kapelou.

"Láhev whisky a novej auták
duby podél cesty
spousta koxu a pokouření
dívej se, co to s tebou dělá
ach, ta vůně - cítíš ji?
Ta vůně smrti kolem tebe!

Brilantní klasická Garyho a Allenova kytarová spolupráce dodávala slovům textu určitost. Tři dny po tom, co deska "Street Survivors" vyšla, se zřítilo letadlo s kapelou.

Lynyrd Skynyrd právě vystartovali na další šňůru po padesáti městech, která měla název "Tour of the Survivors". Dvacet šest členů pracovního teamu Lynyrd Skynyrd pendlovalo mezi Greenville (South Carolina) a Baton (Louisiana) v pronajatém soukromém dvojmotorovém letadle, když se stroj porouchal a ušlo mu všechno palivo. Letadlo spadlo do hustě zalesněné bažiny u Gillsburgu v Mississippi. Vedle Ronnieho Van Zanta a Steva Gainese zde zahynul i asistent road managera Dean Kilpatrick, pilot a pomocný pilot. Dvacet zbylých pasažérů bylo strašlivě polámano a potlučeno, někteří velmi těžce zraněni a přežili jen proto, že se letoun po úniku paliva nevzňal. Pomoc dorázila za necelou hodinu - životy všech už byly v tu dobu navždy změněny. Leon Wilkeson byl omylem třikrát prohlášen za mrtvého. Nicméně měl roztržštěnou čelist, zlomeniny hrudního koše a zlomenou levou nohu. Jeho pravá ruka byla ošklivě polámana a i jinak poškozena. "Měl jsem rozdrčené zápěstní kostky a nebylo zde kosti, která by držela loket," vysvětluje Leon. To způsobilo, že jsem potom musel nějaký čas praktikovat jakousi Bill Wymanovštinu a musel jsem při hraní držet basu téměř svisle. Měl jsem pak na svém Gibsonu Thunderbird zvlášť prodloužený hmatník, aby struny nebyly tak tvrdé, protože bych je neumáčkli. Celé dva roky po havárii jsem nemohl hrát."

Wilkeson říká, že si z havárie nepamatuje nic a na to, jak strašně byl zraněný, necítil vůbec žádnou bolest, dokud se nazačal vzpamatovávat. Několik let po havárii podstupoval v každém týdnu pětidenní tělesnou terapii. Garry Rossington měl strašnou spoustu zlomenin. Z těch největších to byly: zlomené obě ruce a nohy, některé obratle, většinu žeber a pánevní kost. Dnes má v levé ruce několik ocelových součástí.

"Nejvíce zlomeno bylo moje srdce", říká Gary. Trvalo to hrozně dlouho, než jsem zase dostal chuť hrát. Nakonec přišla situace, kdy jsem se tomu už nemohl vyhnout."

Osm měsíců po neštěstí se Rossington zúčastnil večírku u Petera Rudge, mezi jehož hosty byli i Who, Rolling Stones a Monty Python. V této společnosti dostal pozvání na nahrávací jam pro varhaníka Alana Price, někdejšího člena anglických Animals. Vypadalo to na příjemnou zkušenost a taky dost nezávazně. Domněnky se ukázaly být správnými a tento session skutečně probudil v Garym znovu zájem o hraní.

Allen Collins byl taky velmi zle poláman a navíc utrpěl nebezpečnou zlomeninu páteře. Ostatní cestující utrpěli většinou různá vážná zranění, ale všichni se z nich šťastně vyléčili.

Ed King, který po tom přestal s drogami, prodělal silnou náboženskou proměnu v církvi Adventistů sedmého dne a dával tuto událost do souvislosti s datem svého narození. "Nevěřím v náhody", prohlašuje King "stalo se to pro dobro ostatních. Potom jsem si jasně uvědomil, že můj život naplánoval Bůh."

Album "Street Survivors" se po nehodě uvedlo do života svou vlastní silou a nábojem. Smutnou ironií zůstává, že originální obal desky obsahuje fotografii, nabízející obraz hořícího domu v pozadí a před ním postavy členů kapely, které pohlcují plameny. I tady sehráli mezi příznivci velkou roli dohady a mystika. Dovnitř obalu byl vložen tištěný plán "Tour of Survivors" od 1. února 1978. Deska byla rychle stažena z prodeje a vybavena obalem novým, na kterém byla náhradní studiová fotografie určená původně pro zadní stranu původního obalu. Výlisek originálu desky je zasazen do Svatého Grálu pro fanoušky Lynyrd Skynyrd. Poháněno singlem "What's your Name", skončilo album "Street Survivor" jako dvojnásobně platinové.

Když se po čase zúročilo album "Street Survivor", vydala společnost MCA desku "Skynyrd's First and .. last", sestávající se z materiálu, který pocházel z nahrávacích session s Jimmy Johnsonem a Timem Smithem v Muscle Shoals. Tento materiál, to byla nabitá stará puška. Tento počín společnosti byl míněn jako pomocná ruka pro pozůstalé. Kapela plánovala před havárií stejné jeho vydání. Deska "First and ..last", odhaluje velmi vyhraněnou kapelu, připravenou dobýt svou hudbou celý svět. Obsahuje několik písní nejtěžšího kalibru, dříve nevydaných a nedostupných, včetně Ronnieho a Allenovy balady plné stesku po domově "Comin Home". Dále je tu Ronnieho hořko-sladká otázka "Was I right or wrong?" a boogie shuffle "Down South Jukiné". Obsahuje také rannou funky verzi písně "Things going on" a dvě věci napsané a nazpívané Rickey Medlockem, "White Dove" a "The Season". Této desky se prodalo taky více než milion kopií.

"Většinu z mých archívních pásek nemohu na "First and ..last" použít", nařiká Johnson, "protože byly na první LP. Já jsem nahrával první verze "Free Bird", "Simple Man", "I ain't the One" a "Gimme three Steps". Ještě je mám. Měli jsme tehdy v kapele jen dvě kytary, takže jsme často party dvojili, trojili i čtveřili, abychom získali požadovaný zvuk".

Koncem roku 1978 se někteří členové kapely zotavili do té míry, že byli schopni uvažovat o konečném rozhodnutí jak uzavřít osud Lynyrd Skynyrd před svými fanoušky. Dne 13.1.1979 dostalo několik pozůstalých členů kapely, mezi nimi Gary Rossington, Allen Collins a Billy Powell, příležitost od jejich dobrého přítele Charlie Danielse, ukázat se publiku při jeho Volunteer Jam.

V průběhu tohoto emocionálního vystoupení se píseň "Free Bird" změnila v modlitbu za Ronnieho Van Zanta. Reflektor svítil na jeho opuštěný mikrofon jako na symbol tohoto muže a kapela hrála po celý čas píseň jako orchestrálku. Na ten pád vydala MCA úžasné double album s názvem "Gold and Platinum", které se stalo třikrát platinovým. Charlie Daniels, tento slavný jižanský rocker a

výborný kytarista a houslista vydal jako hold svému příteli Ronniemu Van Zantovi desku "Million Miles Reflections" s nádhernou písní "Reflections", kterou se chtěl s fanoušky podělit o svůj smutek ze ztráty přítele.

Gary a Allen vedli debaty o založení nové kapely už po čas jamu s Danielsem a právě ten jim pomohl myšlenku uskutečnit. V průběhu několika měsíců přibrali i Wilkesona, Powella, bubeníka Dereka Hesse a Barryho Harwooda, dalšího hráče z Jacksonville, na třetí kytaru. Když Dale Krantzová, odvážná bílá soulová zpěvačka, působící do té doby jako sboristka u "38 Special", byla vybrána do čela kapely, byl koncem roku 1979 "Rossington Collins Band" pohromadě. Jejich debutové album "Anytime, anyplace, anywhere" z roku 1980 mělo tradiční tříkytarový sound Lynyrd Skynyrd, ale rozsah a ohebnost sólového zpěvu Dale Krantzové daly kapele úplně nový rozměr. Tvář kapely jako by vycházela z ohně.

Rossington Collins Band neměl takové kouzlo jako Lynyrd Skynyrd, ale vyprodukoval několik dobrých písní jako "Getaway", "Don't misunderstand me" a "One good Man". Deskou "Anytime . . ." se podařilo kapele zřejmě fanoušky oslovit, takže se jí nakonec prodalo milion kusů.

Následující album "This is the Way" z roku 1981 už nebylo takovým soustem pro trh, ačkoli kritika ho všeobecně přijímala dobře. Živá vystoupení táhla diváky dále, ale hudební průmysl se podroboval pouze poptávce a kapela byla touto dřinou značně vyčerpána. Nálada vzplanula jako vích. Gary si zlomil nohu a šest měsíců mohl jen stěží stát na nohou. Koncem roku 1981 zemřela při předčasném porodu Allenova manželka Katy. Během několika měsíců se Rossington Collins Band úplně rozpadl. V červenci 1982 se Gary oženil s Dale a uklidili se do Jackson Hole ve Wyomingu, aby si odpočinuli a mohli si konečně pořídít děti.

Allen Collins se pokusil navázat nit a pokračovat jako Allen Collins Band. Udržel si Wilkesona, Powella, Harwooda, přizval zpěváka Jimmyho Doughertyho a dalšího kytaristu z Jacksonville, Randalla Halla. Jejich desky "Here, there and back" z roku 1983 se prodalo nějakých 250.000 kusů. Další ráno při větší té smůle byla skutečnost, že MCA byla prodána a noví majitelé pročistili asi čtyřicet položek ze svého teritoria, včetně Allen Collins Bandu. Allen to vzdává a jede domů do Jacksonville. Collins, jehož život špičkové rockové hvězdy plně odpovídal modernímu "americkému snu", zde dostává od života další krutou ránu. Po smrti manželky a nenarozených dcer Aime a Allison, přichází další tragédie. Při autonehodě, kterou zavinil opilý Allen, který sjel se svým vozem mimo silnici, zahynula jeho přítelkyně a on sám ochrtnul od pasu dolů a zůstala mu téměř nepohyblivá paže.

Gary a Dale se v roce 1986 najednou vnořili bohatší o dvě dcery a s novou kapelou Gary Rossington Band. Zároveň vyšlo album s názvem "Retarded to the Scene of the Crime". Kapele vévodil silný

zpěv Dale a jasný kytarový zvuk Garyho, doplněný zanícenou rytmickou a sólovou kytarou Jay Johnsona, Jimmyho syna a vyjímečnou basou Tima Lindseye. Jimmy Johnson se ujal produkce druhého LP kapely "No Exit", určeného pro vydání u MCA Records. Protože se blížilo desáté výročí tragédie, Leon a Billy, kteří hráli v různých křesťanských kapelách, začali dělat rozruch kolem jednorázového koncertu, který hodlali uspořádat 20. října jako vzpomínku na ty, kteří tenkrát zahynuli.

Z nápadu se vyvinulo celé koncertní turné, protože rovněž Gary se rozhodl, že do toho vstoupí. Byli zde ovšem ještě další klíčoví lidé, kteří byli pro tuto záležitost nutní a potřební - totiž Ed King a Johnny van Zant. Johnny byl už tehdy uznávaný leader, skladatel a zpěvák čtyř LP desek Johnny van Zant Bandu, vydaných u Polydoru a Geffen a ten neměl zájem být jen pouhou obětí na místě svého staršího bratra Ronnieho.

Ed King, nyní úspěšný obchodník s nemovitostmi a počítačový programátor, uspořádal sice poblíž svého domu v New Jersey jam session, ale na návratu do kapely neměl zájem, jestliže se podmínky, které byly příčinou jeho odchodu z kapely, nezmění.

Kingovy a Van Zantovy výhrady byly překonány, ale byl tu další problém jak, přesvědčit bubeníka Artimuse Pyla k návratu z jeho domova v Jeruzalémě. Allen Collins vyzval Randalla Halla, aby vyplnil jeho místo u kytary.

Zkoušky začaly 15. srpna v Jacksonville, ale doopravdy vypukly, až když Ed King přijel a zorganizoval rytmickou sekci a obnovil krásnou dynamiku.

"Dalo se to celkem za pár dní do kupy, protože každý plnil domácí úkoly a poslouchal naše staré desky," říká k tomu Gary. "Oříškem byly ty maličkosti, které za deset let zapomeneš a které právě ty kapely, co nás kopírují, nedělají. Když jsme zmákli i tohleto, začalo to znít kompaktně. Byla to ohromná zábava." Lynyrd Skynyrd 1987 si odbyli premiéru 6. září na Charlie Daniels Volunteer Jam XIII ve vyprodaném Nashville s Star Wood Amphitheatre před 16.000 lidmi. Úspěch všech zúčastněných na této show naprosto převýšil všechna očekávání a vyvrcholil charakteristickou orchestrální verzí hymny "Free Bird". Současně s oznámením zahájení "Tribute Tour", vydala společnost MCA desku "Legend", kolekci "B" stran singlů a nedokončených snímků Lynyrd Skynyrd. "Béčka" obsahovala "Take your Time", "Mr. Banker" a "Truck Driver" a byla stažena z dvoustopých pracovních pásoů, vyrobených pro Al Koopera. Dvě další nahrávky "Sweet little Missy" a "Georgia Peaches", zbyly při sestavování desky "Street Survivors". Tyto dva záznamy a většina dalších, včetně jedné písně napsané a zpívané Steve Gainsem, vyžadovaly přetočení partů Rossingtona, Powella a Wilkesona. Živá verze písně "Simple Man" byla natočena při koncertě ve Fos Theatre v roce 1976 a desku skvěle doplňuje. Deska "Legend" skvěle plní historickou funkci a dokresluje obraz Lynyrd Skynyrd.

Kromě dochovaných starších živých záznamů nabízí tato deska vynikající studiový materiál. Desky bylo prodáno za první rok prodeje hodně přes 350.000 kopií.

Turné "Tribute Tour" začalo doopravdy 23. září z Concordu (California) a bylo zahájeno kapelou Garryho Rossingtona. 15.000 úplně hypnotizovaných diváků pozdravilo kapelu sneuvěřitelnou intenzitou a po celých devadesát minut koncertu si ani na vteřinu nesedlo. Vzadu nad pódiem bylo instalováno obrovské plátno na kterém byly ve vhodných okamžicích promítány clipy s Ronniem a ostatními. Staronová kapela bouřila jako dřív. S největší vroucností zahráli muzikanti všech patnáct písní a zdálo se, že se své hudbě nikdy nevzdálili. Koncert úplně postihl celé spektrum hudby Lynyrd Skynyrd. Tři písně, které uvedl Ed King a to "Needle and the Spoon", "That Smell" a "I know a little", naznačovaly jako smrtící předzvěst, že koncert bude rock and rollový uragán, jaký tu už dlouho nebyl. Vše se do puntíku naplnilo. Show vyvrcholila emocionálním provedením písní "Simple Man", "Sweet Home Alabama" a orchestrální verzí písně "Free Bird". Po čtvrtém koncertě v Shoreline Amphitheatre u San Jose (California), přišel na scénu i Carlos Santana. Zahrál si s kapelou "Call me the Breeze" a členové kapely prohlásili, že jim to hraje dohromady jako ještě nikdy před tím. Staré třenice byly rázem pryč, nebo spíše byly velmi rozumně utlumeny. Steve Morse, Toy Caldwell a Charlie Daniels dostali v "Call me a Breeze" sólové pasáže po čas dvou večerů v Omni Arena v Atlantě (Georgia).

Na tomto místě je dobré uvést za všechny hosty jedno svědectví. Steve Morse je kytarista slavné americké kapely Kansas. Kromě toho už několik let provozuje svou vlastní kapelu Steve Morse Band. Už celkem pětkrát byl přes své mládí vyhodnocen jako nejlepší kytarista v anketě amerického časopisu "The Guitar Player". Kdo zná třeba album "Power", skupiny Kansas, okamžitě pochopí proč on a ne někdo jiný. Na koncerty s Lynyrd Skynyrd vzpomíná takto: "Hrál jsem puze v písni "Gimme back my Bullets" a byl to můj první koncert po pěti měsících. Létal jsem v té době jako pilot pro aerolinie a tuto nabídku jsem přijal abych si dokázal, jestli mě ještě živé hraní bude bavit. Garry Rossington je ohromnej kluk. On zahajoval turné v Kansasu a já jsem se s ním i s ostatními kluky velmi skamarádil. Hraní s Lynyrd Skynyrd mě strašně bavilo i když jsem měl pořád hroznou trému. Nikdy jsem si to s nimi celé neprojel - strčil jsem prostě šňůru do kytary, oni zařvali one, two, three, four a jelo to. A to Vám ani trochu nelžu. Už si ani nepamatuju formu té písně. Ovšem když si člověk může zahrát s takovouhle rytmickou sekcí - tak to už něco je. Byl jsem z toho úplně hotovej!"

Rozdělení kytarových partů dávalo množství prostoru každému. Hall a King si rozdělili Collinsovy party. "Allenův styl ovládám dokonale", říká Randall Hall. "Dělám ta sóla do poslední noty a přitom mám dost prostoru i pro vlastní hraní. Pár písní jsem hrál už před tím s Allenovou kapelou, speciálně "Free Bird".

"Randall je výborný hráč, ale Allen tu bolestně chybí", posteskl si Ed. "Byl výborně rytmicky fundovaný, zrovna tak jako byl výtečný sólista. Byl s námi na každém kšeftě, vždycky byl přítomen na scéně a pokaždé na své straně pódia". Allen Collins absolvoval na svém invalidním vozíku asi šest představení. Byl ovšem silně omezen svým zdravotním stavem, ale jezdil po scéně a zdravil publikum. Efekt byl ohromný a vždycky zvedl emocionální hladinu kapely. Ed King sehrál v této události svou víceroli. Kromě jiného zorganizoval celou rytmickou sekci a opatřil svým rukopisem všechny výplně a vyhrávky. Sóloval taky v několika písních, například během turné třikrát v "That Smell" a hrál na klávesy Yamaha DX7 dechové party ve "Free Bird".

Kritika ve svém nadšení neznala mezí: "Své party opatřuje Gary kaskádami mistrovských sol, používá své pomalé vibráto a oduševnělou hru bottleneckem, která dává nejlepším skladbám Lynyrd Skynyrd bluesový nádech. Rossington má bottleneck navlečený na prostředníku a používá běžné ladění, což mu umožňuje hrát současně i figury."

Všechny koncerty turné byly vyprodané. Johnny Van Zant byl právě teď ve stejném věku, jako byl Ronnie v době kdy zahynul. Johnnymu se podařilo vyvolat ducha svého mladšího bratra. Skvěle dokázal napodobit jeho pěvecké manýry, ačkoli svým naturelem postrádá lecos z Ronnieho drzosti a kuráže. Současně jeho hlas nezdevastovaný cigaretami a whisky, vtiskl kapele její současnou tvář. Podle Joe Osborna, který je zvukařem kapely od roku 1974 a byl jedním z účastníků letecké havárie, Ronnie van Zant vždycky tvrdil, že Johnny má ze všech tří bratrů nejlepší hlas.

Na konci turné byl cíl všem jasný. Lynyrd Skynyrd udělali za 40 dní, 33 koncertů ve 31 městech Spojených států a poté se muzikanti i technici vrátili k tomu, co dělali před zahájením turné. Odezva na návrat Lynyrd Skynyrd to měla změnit. Koncerty v Atlantě, Nashville a Dallasu byly zaznamenány pro živé dvojalbum, které vyšlo pod názvem "Southern by the Grace of God".

Většina koncertů byla natočena pro eventuální vydání jako video materiál. Při této příležitosti byla vydána další deska "One in the Sun", která má být vzdáním holdu kytarovému umění Steva Gainese.

Mluvílo se i o evropském turné a promotér Bill Graham ho hodlal odstartovat spolu s Grateful Dead od Novoročního večera.

Gary Rossington při jednom interview prohlásil: "Děláme tohle turné jenom proto, aby naši příznivci slyšeli znovu poddeseti letech naše písně. Začínal jsem s Ronniem a Allem a bez nich už to nejsou praví Lynyrd Skynyrd." Pak si ještě vylil srdce: "Tak to cítím já."

Týden před turné už si Gary nebyl tak jistý.

Je tady ovšem ještě pár hostů, kteří se svou přítomností o téměř mytologický come-back Lynyrd Skynyrd zasloužili. Na prvním místě je to pan Lacey van Zant, který každý koncert uváděl a

zahajoval. Dále Allen Collins, který zde kromě své fyzické přítomnosti působil hlavně jako instruktor a poradce při znovuaranžování kytarových partů. Donnie van Zant a Jeff Carlisi z kapely "38 Special" jako speciální hosté, stejně tak jako Carroll Bristow se svým sborovým zpěvem.

Mezitím přišel sólový nahrávací kontrakt pro Garyho Rossingtona a Johnnyho van Zanta, které budou jistě velmi přitažlivé z obchodního hlediska. Fanouškové Lynyrd Skynyrd přesto doufají dále, že by ještě něco mohlo přijít. Budou čekat. Mají v tom už desetiletou praxi.

Krutý osud, který Lynyrd Skynyrd trestá už od začátku jejich kariéry, si určil další oběť. Dne 28.1.1990 zemřel v jacksonvillském Memorial Medical Center na zápal plic kytarista a jedna z hvězd Lynyrd Skynyrd - Allen Collins. Jeho ochrnutí mu v poslední době působilo vážné dýchací potíže. Po jednom takovém attacku dýchacích cest byl přijat do sanatoria, kde později i zemřel.

"Všichni jsme cítili, jak strašlivě trpí", řekl pianista Billy Powell redaktorovi floridských novin "Times-Union". "Byl to kytarový génius a takového ho chceme všichni mít v paměti."

Když se uskutečnila "Tribute Tour" Lynyrd Skynyrd, bylo rozhodující vytvořit osvěžující a podobný pohled na kapelu i podobný zvuk tak, jak si to ještě většina fanoušků pamatovala.

Následující stať je stejně důležitá jako ty předchozí, ale pouze z hlediska historického. Pokusím se Vám poskytnout podrobný přehled nástrojů, aparatur, efektů a dalších vybavení, které Lynyrd Skynyrd v průběhu let své slavné kariéry používali. Pro toho, kdo by chtěl Lynyrd Skynyrd napodobit, nebo dokonce kopírovat, budou tyto informace naprosto k nezaplacení. Pro ty ostatní pak budou osvětlující v tom smyslu, že i s běžně dostupným a sériově vyrobeným zařízením se dá vybudovat kariéra kapely, která prodá za dobu své kariéry dvacet miliónů desek, dvojalba nepočítaje. Je to všechno v lidských rukou!

Pro většinu partů používal Garry Rossington stále stejného Ginsona Les Paula z roku 1959 v barevném odstínu sunburst, který patřil po léta do základní sestavy nástrojů, které Lynyrd Skynyrd používali. S sebou si nosil vždycky jako rezervu Gibsona Les Paul Professional z roku 1967. Pro slideovou pasáž v písni "Free Bird" použil Gibsona Les Paul (SG z roku 1960 na kterého natáhl strunu H místo struny G. Gary rád měnil zvuk a proto občas používal i kytaru Eashburn G-15 a k ní tremolo Wonderbar s aktivní elektronikou. Když Ed King působil ještě v ranném stádiu vývoje Lynyrd Skynyrd, hrál nejčastěji na Fendera Stratocastera, ačkoli přísahá, že nikdy nenašel takový kus, který by mu navždy přirostl k srdci. Nyní používá dvě kytary ve stylu Pensa - Suhr - Strat, které mají krky z tvrdého dřeva a stavěl je pro něj Joh Suhr z New Yorku. Kytary jsou z přirozeného javorového dřeva a jsou

osazeny snímači EMG. První kytara má jeden snímač EMG-81 Humbucker a druhý je dvoucívkový EMG - SA. Druhá kytara má dva dvoucívkové EMG - SA a jeden EMG - 81 Humbucker a ovládá se pětipolohovým přepínačem.

Na posledních deset koncertů turné "Tribute Tour" byla do repertoáru zařazena i píseň "Comin Home" a Ed King si pro tuto příležitost vzal kytaru Fender Vintage Telecaster z roku 1983. Randall Hall používá od dob Allen Collins Bandu Stratocastera z konce šedesátých let. Původní snímače nahradil snímači Di Marzio Fat Strat.

"Taky jsem tam dal potenciometry Bournes. Když je dáš na polovinu hlasitosti, zvýší se koncovky výšek a zvuk je krásně čistý. Když potom přejdeš na sólo, je to to pravý "maso", komentuje Randall. Chvilí hrál na Collinsova tradičního Gibsona 58 Explorera/zní i na "Free Bird"/, ačkoli nikdy nebyl úplně spokojen s jeho krkem. Teď používá kopii Telebird, Hybrid Gibsona Firebird a Fendera Telecaster. "Telebird", tento výtvar Garyho Smalleye z American Music Store v Jacksonville má tělo ve stylu Firebird a tělo z Telecastera pro levou ruku. Snímače má v kombinaci Seymour Duncan Vintage Firebird posazené u krku.

Po čas let sedumdesátých byl Leon Wilkeson obvykle viděn s modrou a bílou basou Gibson Thunderbird z roku 1963, nebo s bílou Non-Reverse Thunderbird z roku 1964. Obě používal na koncertech pro poslední tři písně "Simple Man", "Sweet Home Alabama" a "Free Bird". Pro většinu partů měl Leon perlově bílou Peavey Dynabass se zlatou mechanikou a aktivní elektronikou. Široký hmatník byl vyrobený na zakázku. Byla mu dodána krátce před turné, ale v čase interview měl už její možnosti prozkoumány. "Zařazují jí do základní sestavy", prohlásil Leon.

Na všech kytarách denně měnil struny technik Mike Sparks. "Během turné nepraskla jediná struna," říká pyšně. "Každý používal jinou sílu strun v rozmezí 0.10 - 0.46 mm. Proto jsme používali výběrové sady, které nám dodával Dean Markley. Nikdo z kapely nevyžadoval nějaké zvláštní ladění, jenom Gary má rád kytaru naladěnou trochu výš kvůli lepšímu zvuku."

Kytaristé Lynyrd Skynyrd používali přidavné efekty velice zřídka. Pozoruhodně vyjimečný byl pouze Collinsův Vox Cry-Baby Wah pedál a Rossingtonův příležitostně používaný MXR 100 Phase Shifter.

"Nikdy jsme to nedělali kvůli něčí reklamě", říká Gary. "Naší nejlepší reklamou byla výhradně naše muzika a my si toho byli vždycky patřičně vědomi a vždycky jsme se snažili být co nejpřirozenější a mám dojem, že se nám to po celou dobu dařilo."

Na "Tribute Tour" hrál Randall Hall hodně Allenových partů s vlastním originál Vox Cry-baby wah-wah efektem.

Gary užíval MXR 100 stejně jako Alesis Microverb. "My to kvůli nějakému lacinému efektu nepoužíváme", říká Gary, "jen to krásně projasní zvuk kytary". Vítaným revolučním zlomem se pro muzikanty stalo používání bezkabelových kytar a mikrofonů. "Do tohoto

systemu nás uvedl Nady svou funkci novou sérií 701", říká zvukař Joe Osborne. "Po čas zkoušení se z toho kluci snažili ještě vykrotit, ale to už byla doba, kdy nebylo možno couvnout. Nakonec si to všichni zamilovali. Oni byli zvyklí používat systém obrovské koule zamotaných kabelů uprostřed scény, která se pohybovala tam a zpátky a všude příšerně překážela. Prostě to byl letitý návyk na přirozený bordel na scéně. Teď používáme bezkabelové soupravy, stejně tak i na zpěv a to je to pravé."

Na začátku své kariéry používali kytaristi Lynyrd Skynyrd i Leon míchanci aparatur. Byly to směsice Marshallů, Hi-Wattů a Fenderů a s tím se snažili, často marně, dosáhnout slušný zvuk. Všechny tyto exponáty jsou mimochodem dodnes vzorně opatrovány v Jacksonvillu. Zdejší obchodní dům s hudebními nástroji je na své exponáty náležitě pyšný.

Po tom, co na palubu nastoupil v roce 1974 zvukař Osborne, se kapela začala lišit od předchozí zvukem i pohledem zvaným Peavey. "Dal jsem jim první Peavey aparaturu F-800 Bass, protože jsem znal zakladatele firmy Hartleye Peavey", říká Osborne. "Hartley, který pochází z Jihu byl obrovský příznivec naší kapely a taky nás skutečně podporoval. Ed byl vůbec první, kdo používal kytarový aparát Peavey. Byl to lampový Roadmaster 200 W RMS. Pár kusů jsme získali koncem roku 1975. Jakmile jsme byli připraveni vyjet na turné s "One more from the Road", měli jsme na scéně celé vybavení od firmy Peavey, což je nakonec na všech fotkách vidět."

Vybavení kapely se ustálilo na Peavey 320 T Mace a 160 Wattovém provedení se šesti 6L6 lampami a plně transistorovými konci, jako na standardní kytarové aparatuře. Bedny byly osazeny reproduktory K - 120 JBL.

"Základní kytarová souprava obsahovala 2 krát 12 Mace", pokračuje Osborne. "Měli jsme 4 krát 12 v hloubkách a na tom jsme stavěli. Čtyři 16 Ohmové JBL byly instalovány paralelně pro 4 Ohmové zatížení na Mace, které měly 460 W. To nám nechával v bednách 2 krát 12 jakousi rezervu. Na vrchu seděla další rezerva, ale nikdy jsme jí nepotřebovali. Na koncertech nás aparatura Peavey nikdy nenechala ve štychu a těch koncertů nebylo málo. Taky jsme strkali do beden 4 krát 12 basy. To dávalo reproduktorům prostor pro dýchání a tenhle fígl nás naučil Douanne Allman. Měli jsme moc basů a tím jsme je trochu stáhli a tím odbočili výšky. Duane to dělal s Marshallskými bednami s reproduktory JBL."

Lynyrd Skynyrd vlastnili 13 Maces a všechny jsou deponovány v jacksonvillském obchodním domě. Osborne vybral čtyři z nich a začal je restaurovat. "Všechny už byly rezavé a špinavé", říká Joe. "tak jsme vyčistili všechny výstupy, zkontrolovali reproduktory. Vyměnili jsme všechny vadné součástky, elektronky a upevnili jejich objímky. Peavey nám dodal všechno co jsme k tomu potřebovali. Pátrali v hloubi skladů svého obchodníka po věcech, které už léta nevedou."

Basová aparatura užívá čtyř Peavey Deca/700 digitálních zesilovačů se šesti patnáctipalcovými reproduktory v jednotlivých přihrádkách a 4 krát 12 beden pro výšky.

"Ve skutečnosti jsou v každé bedně 4 krát 12 dva vstupy," říká Joe, "protože jsou uvnitř rozdělené. Každá strana má DECA zesilovač a tak je jejich zvuk silný a při tom čistý."

I při setkání po deseti letech zůstali Lynyrd Skynyrd věrni zvuku firmy Peavey. Firma je na to taky patřičně hrdá a cítí se být částí této legendární skupiny. Basista Leon Wilkeson dnes používá nového typu aparatury Peavey Dyna-Bass a Gary Rossington používá pro celou svou kapelu nový aparát Peavey VTM Series.

Jižané spolu drží jako velká rodina. I v záležitosti aparatur se u nich projevuje vlastenecký duch. Kdo viděl slavné video z koncertu "38 Special Live in Houston" z roku 1984, dá mi jistě za pravdu, že i tady vytvářela aparatura firmy Peavey skvělou vizuální stránku této výborné jižanské kapely.

Lynyrd Skynyrd jsou typickými představiteli umělců, kteří bez ohledu na bulvární interpretaci jejich umění a způsobu života, snesou ta nejpřísnější měřítka a to i v takové oblasti jako je hard rock. Jsou klasickými příklady pro svět, kde v umění platí heslo - "postav se a ukaž, co umíš"!

Nikdy se nesnažili získat popularitu za cenu efektních kostýmů, osvětlení a jiných zkrášlujících prostředků. Jejich koncerty se vždy vyznačovali mužností a vysokou hudební profesionalitou. Věříme všichni, že i přes bolestnou ztrátu dalšího z velikých - Allena Collinse, uslyšíme ještě o kapele, která psala historii své doby.

Můžeme doufat, pokud aktivita jejich členů neochabne docela. A k tomu je ještě zřejmě hodně daleko. Zatím nám mohou být všichni svou aktivitou příkladem. The Rossington Band vydal koncem roku 1988 skvělou desku "Love your Man", která se řadí k tomu nejlepšímu, co se dnes ve Spojených státech v oblasti rocku produkuje. Dale Krantzová/Rossingtonová tady zpívá v životní formě a Gary dokazuje všem že i muzikant, který bývá dnes označován jako veterán rockové histroie, se stále vyvíjí a zlepšuje.

Tento malý chvalozpěv bude asi nejrozumnější uzavřít dostupnou diskografií Lynyrd Skynyrd i jejich jednotlivých členů.

DISKOGRRAFIE LYNYRD SKYNYRD :

Pronouced Leh-nerd Skin-nerd - MCA 1635	1973
Second Helping - MCA 1986	1974
Nuthin Fancy - MCA 1616	1975
Gimme Back My Bullets - MCA 1617	1976
One More From The Road - MCA2 6897	1976/LIVE 2LP
Street Survivors - MCA 1687	1978

Skynyrd s First And . . Last - MCAC 1618	1978
Gold + Platinum - MCA2 6898	1979/2LP/
Best Of The Rest - MCA 5370	1981
Legend - MCA 42084	1987
Live in Cardif U.K.Wales	1976
Southern By The Grace Of The God	1988/LIVE 2LP/
Lynyrd Skynyrd 1991 - Atlantic 7567-82258-2	1991

Rossington Collins Band :

Anytime, Anyplace, Anywhere - MCA 5130	1980
This is the Way - MCA 5207	1981

Allen Collins Band :

Here There and Back - MCA 39000	1983
---------------------------------	------

Steve Gaines

One in the Sun	1988
----------------	------

The Rossington Band:

Returned To Scene Of The Crime - Atlantic 816721	1986
No Exit /scheduled for january 1988 release for MCA/1987	
Love Your Man /MCAD-42166	1988

Johnny Van Zant Band :

No More Dirty Deals - Polydor 6289	1980
Round Two - Polydor 6322	1981
The Last Of The Wild Ones - Polydor 6355	1983
Van Zant - Geffen GHS 24059	1985

Při této práci jsem použil mnoha materiálů. Za všechny použité prameny a zdroje bych rád jmenoval pana Vladimíra Hradila z Brídličné, který mi zapůjčil laskavě většinu hudebních materiálů. Jako výchozích písemných pramenů, které jsem pro tento elaborát použil a přeložil, bych rád uvedl jen ty hlavní. Jsou to :

Guitar Player - Januar 1988 - Jon Sievert: "10 Years Later - Lynyrd Skynyrd Rocks Again".

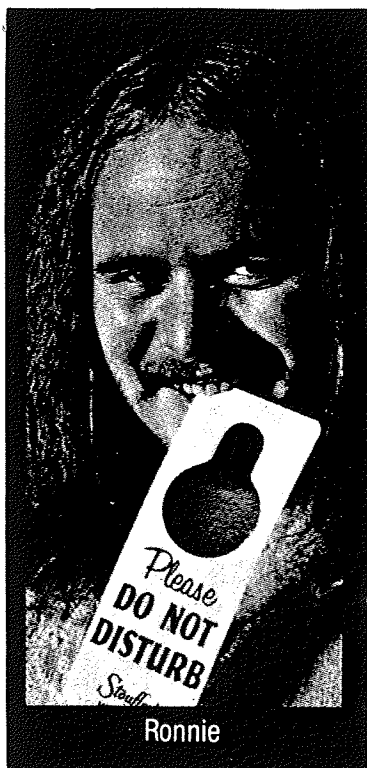
Guitar Player - October 1989 - Jas Obrecht: "The Wizard Returns".

Sounds - 28.2.1976 - John Ingham/Kate Simon: "Lynyrd"

Guitar Player - April 1990 - Joh Sievert: "Lynyrd Skynyrd s Allen Collins 1952-1990".

Ronnie and Ed King

Ronnie

Backstage, Japan

JON SEVERT

Lynyrd Skynyrd 1977 (L-R): Founding members Ronnie Van Zant, Gary Rossington, and Allen Collins at a Day On The Green in Oakland, California, three months before the crash.

JON SEVERT

Allen Collins co-wrote many of Skynyrd's most popular songs, and he often played this modified 1958 Gibson Explorer.

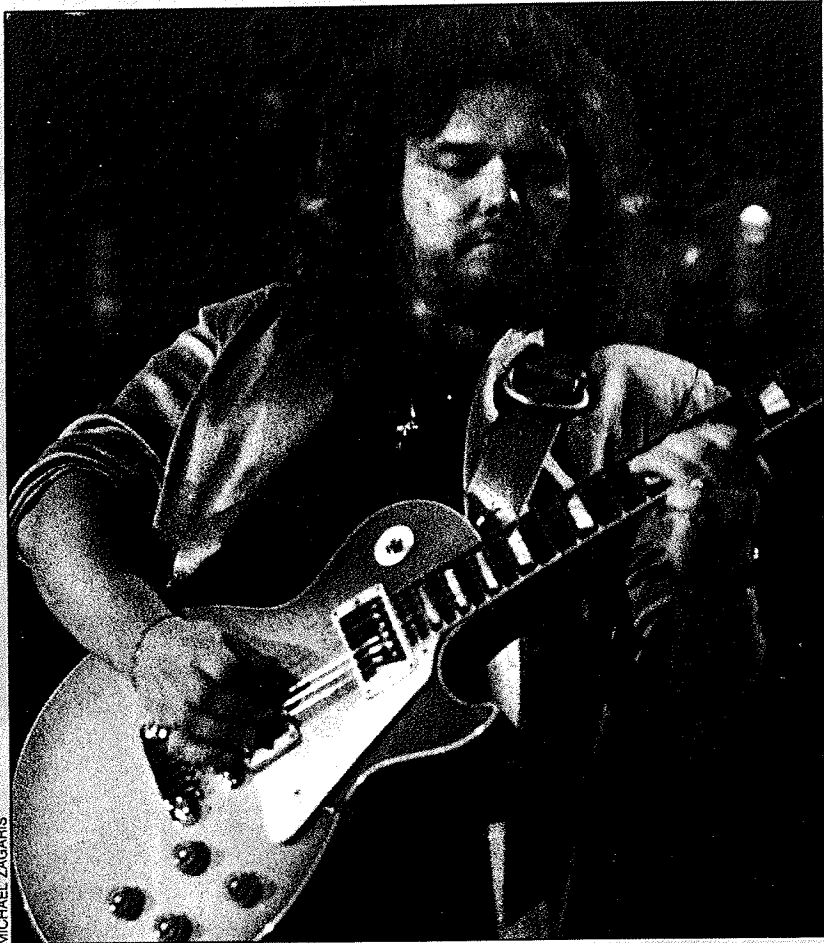
JON SEVERT

Steve Gaines, shown here with a Stratocaster, had been in the band for 16 months when the plane went down.

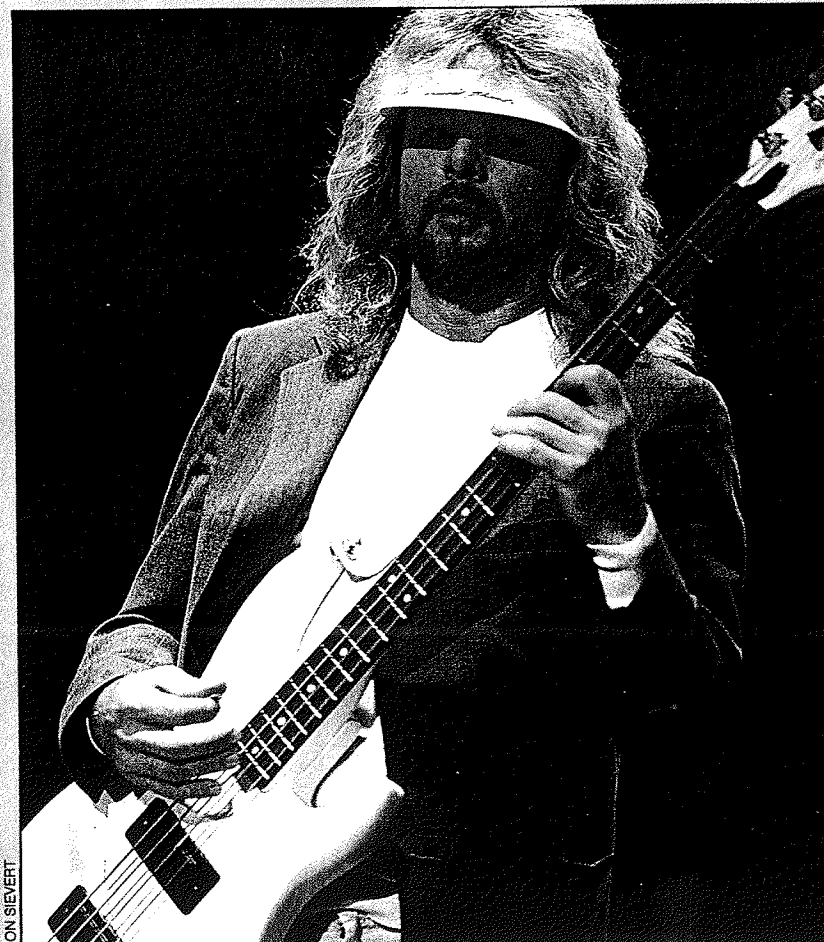
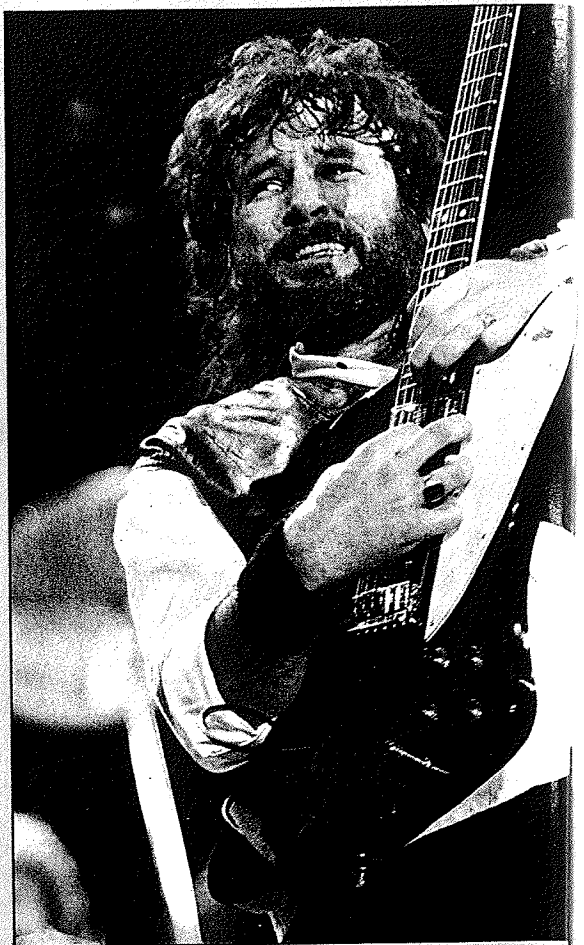
10 YEARS LATER

LYNYRD SKYNYRD

ROCKS AGAIN

MICHAEL ZAGARIS

JON SIEVERT

